

at de har begaaet en Forbrydelse, har hverken mit Parti eller det konservative Folkparti i Udvalget nogen Sinde ønsket at beskytte. Men naar hele den moderne Lovgivning, den nye Strafferetsreform har villet værne Folk mod at blive berøvet deres personlige Frihed uden tvingende Grunde, skulde vi saa ved en Lejlighed som denne gaa stik imod dette Princip og overlade til Administrationen at berøve Folk Friheden, saaledes som det vilde være sket efter det oprindelige Lovforslag? Det er det, vi har villet værne imod hele Tiden, og det behøver vi ikke at skamme os over. Jeg tror ogsaa, vi vil faa Tak for, at vi ved denne Lejlighed har villet være paa Vagt overfor dette.

Justitsministeren (Steincke): Hvis denne lange Tale, der vistnok var endnu længere end den ærede Ordførers klare og udtømmende Redegørelse i Gaar, skal have noget virkeligt Formaal, nogen virkelig Mening, synes jeg, efter det, der fremgik af det ærede Medlems Udtalelser, at Meningen maa være den at forklare „Social-Demokraten“s Redaktion, hvordan Venstres Stilling til denne Sag har været. Thi af Hensyn til Forhandlingerne her i Salen eller i Udvalget eller af Hensyn til mig var denne Tale fuldkommen overflødig.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmig med 57 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive sendt tilbage til Folketinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 283 af 30. Juni 1922 om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1029).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Kirkeministeren (Dahl): Jeg har herved den Ære at forelægge for det høje Ting Forslag til Lov om Ændring i Lov af 30. Juni 1922 om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele. Ændringen gaar ud paa en forandret Affattelse af § 2 i den nævnte Lov. I første Stykke i denne Paragraf udtales det, at Ejendomsforholdet til Kirkerne, deres Kapitaler og

Ejendomme ligesom Ejendomsforholdet til Præsteembedernes Ejendomme og Kapitaler ikke berøres af denne Lov. Denne Bestemmelse har jeg foreslaaet at stryge. Ikke fordi jeg har nogen reel Indvending mod Bestemmelsen, men fordi den forekommer mig overflødig, idet en tilsvarende Bestemmelse for Kirkernes Vedkommende er vedtaget i Loven om Kirkers Bestyrelse, som gælder baade i det øvrige Land og i de sønderjydske Landsdele, og i Lønningsloven, som ligeledes gælder i hele Landet. Bestemmelsen i Lovens § 2 er kun en Gentagelse af disse almindelige Bestemmelser og er derfor overflødig.

Endvidere bestemmes det i den omtalte Lovs § 2, at Lov Nr. 537 af 4. Oktober 1919 om Afhændelse af de til Præsteembeder henlagte Jorder til Oprettelse af Husmandsbrug bringes til Anvendelse i de sønderjydske Landsdele. Denne Bestemmelse foreslaas at skulle blive ved at staa i Loven, den gentages altsaa i nærværende Lovforslag. Men medens der i Loven af 4. Oktober 1919 om Afhændelse af de til Præsteembeder henlagte Jorder til Oprettelse af Husmandsbrug fastsættes, at Købesummen for disse Jorder fastsættes af Vurderingsraadet, er der i Loven om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele kommet en Bestemmelse ind om, at Købesummen fastsættes ved Overenskomst mellem Køber og Sælger, og Sælgeren er Menighedsraadet. Det har vist sig, at denne Bestemmelse har virket meget uheldigt, idet den praktisk talt har forhindret Udstykningen af de sønderjydske Præstegaardsjordtilliggende til Husmandsbrug, fordi Menighedsraadene har holdt Jorden i saa høj en Pris, at det har været umuligt for Husmændene at købe den.

Med det forelagte Forslag til Lov følger der en Skrivelse fra Statens Jordlovsudvalg, hvori det udtales, at der indenfor Udvalget er Enighed om, at den ved Lov Nr. 283 af 30. Juni 1922 indførte Ordning angaaende Udstykning af Præstegaardene i de sønderjydske Landsdele har vist sig at være højst uheldig, idet navnlig den Omstændighed, at Menighedsraadene kan bestemme Størrelsen af det Beløb, der skal danne Grundlaget for den aarlige Afgift, bevirker, at en Udstykning af de sønderjydske Præstegaarde vanskeligt kan gennemføres, og der gøres opmærksom paa, at det siden Lovens Ikrafttræden kun er lykkedes at faa oprettet et enkelt selvstændigt Husmandsbrug.

Bestemmelsen om, at Købesummen skal fastsættes ved Overenskomst mellem Køber og Sælger, altsaa Menighedsraadet, er kom-